

РЕШЕНИЕ

№ 18114

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 171 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА

при участието на секретаря МИНКА Х. БАШОВА
като разгледа докладваното от ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА Гражданско дело
№ 20221110138742 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен от ДЗИ „ОЗ“ ЕАД срещу СО осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД за плащане на сумата от 170,20 лв., представляваща регресно вземане за изплатено по застраховка „Каско +“ обезщетение във връзка с щета № за застрахователно събитие – пътно-транспортно произшествие (ПТП), настъпило на 20.02.2021 г. в, включващо и ликвидационни разноски в размер на 15 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за имуществено застраховане по застраховка „Каско +“ е настъпило събитие – ПТП, в причинна връзка, с което са причинени щети на застрахования автомобил Твърди, че причина за настъпване на ПТП е попадане в несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно. Счита, че отговорност за вредите носи ответникът – СО, който в качеството на собственик на общинските пътища, е длъжен да вземе необходимите мерки за ремонт и поддръжка на пътното платно. Счита, че с плащане на застрахователното обезщетение в полза на ищеца е възникнало регресно вземане за платеното застрахователно обезщетение. Поддържа, че ответникът е бил поканен, но не е платил, поради което е изпаднал в забава в плащането. Съобразно изложеното е направено искане предявеният осъдителен иск да бъде уважен. Претендира разноски.

Ответникът – СО, е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок по чл. 131 ГПК, в който оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Каско“ между ищеца и собственика на увредения автомобил. Оспорва да е налице покрит застрахователен риск. Оспорва наличието на причинно – следствена връзка между механизма на настъпване на процесното ПТП и причинените щети на процесния лек автомобил. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от водача на увредения автомобил. Сочи, че поддържането на процесния участък от пътната мрежа е възложено на дружеството „ТГХ“ АД, поради

което счита, че претенцията следва да бъде насочена към него. Съобразно изложеното е направено искане предявеният иск да бъде отхвърлен, като неоснователен.

В срока за отговор на исковата молба ответникът е поискал привличането на трето лице помагач – „ТГХ“ АД, като е предявил срещу него, при условията на евентуалност – в случай че предявеният главен иск бъде уважен, обратен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД за плащане на обезщетение за неизпълнение на договорни задължения възникнали по силата на Договор СО19-ДГ55-431/24.06.2019 г. Сочи, че по силата на договора ответникът по обратния иск е следвало да поддържа състоянието на пътя и пътните принадлежности и да осигурява безопасни условия на движение, което той не изпълнил. Поради това счита, че следва да се ангажира отговорността на дружеството „ТГХ“ АД в обема на уважения срещу СО иск, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане.

В указания законоустановен срок за отговор по обратния иск дружеството „ТГХ“ АД представя такъв, в който е заявено становище за неоснователност на предявената срещу него искова претенция.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е главен осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД за плащане на сума, претендирана от ответника, в качеството му на стопанин на пътя, на който е реализирано процесното пътно-транспортно произшествие, причинило увреждане на имуществото на застрахован при ищеца по договор за имуществена застраховка водач.

По аргумент от чл. 411 КЗ, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. В т. 15 от Постановление № 7 от 04.10.1978 г. на Пленума на ВС изрично е посочено, че суброгацията на застрахователя включва и възможността той да предявява искове за реализиране на отговорността по чл. 47 – чл. 49 ЗЗД, когато са налице основанията за това. В конкретния случай исковите са насочени срещу СО във връзка с твърдяно противоправно бездействие, свързано с поддържането на общински път и отстраняване и сигнализиране на препятствия по него, във връзка с което се твърди да са настъпили твърдените имуществени вреди.

За да възникне регресното притезателно право на застрахователя по имуществено застраховане срещу възложителя за имуществените вреди, причинени виновно от изпълнителя при или по повод възложена нему работа, е необходимо в обективната действителност да бъдат осъществени кумулативно следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца; 2) за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. вредите да са причинени от делинквентата чрез неговото виновно и противоправно поведение; 3) виновното лице да е причинило вредите при или при повод на изпълнение на възложената работа и 4) застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ.

В тежест на ответника е установяването, че натоварено от него лице е положило дължимата грижа, за да избегне вредите, както и да докаже твърденията си за противоправно поведение на застрахования при ищеца водач, довело до съпричиняване на вредоносния резултат.

От представените по делото писмени доказателства – застрахователна полица „Каско +” № 440120229010830 /л. 12 от делото/, с приложени към нея доказателства за плащане на дължимите застрахователни премии, съдът намира за установено по делото наличието на валидно възникнало правоотношение по застраховка „Каско“ между ищцовото дружество и собственика на увредения автомобил към датата на настъпване на пътно-транспортното произшествие – 20.02.2021 г. Застрахователният договор е формален, като писмената форма е предвидена в разпоредбата на чл. 344, ал. 1 КЗ, като условие за неговата действителност /застрахователният договор се сключва писмено във формата на застрахователна полица или на друг писмен акт/. Съгласно чл. 344, ал. 1, изр. 2 КЗ „Общите условия по застраховката, когато има такива, са неразделна част от договора“. В случая, процесната застрахователна полица по застраховка „Каско +“ е подписана от застрахователя и от застрахования, поради което изискуемата писмена форма за действителност е спазена, т.е. възраженията на ответника СО в обратен смисъл са неоснователни.

За неоснователно съдът намира и релевираното възражение от ответника за липса на причинно-следствена връзка между процесното пътно-транспортно произшествие и наличието на виновно противоправно поведение на ответника във връзка със стопанисването на процесния общински път.

За да достигне до този извод, на първо място, съдът съобрази показанията на свидетеля Д. С. Р. /л. 142 от делото/, които кредитира като логични, последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с останалите писмени доказателства по делото, включително и със заключението на приетата съдебна-автотехническа експертиза. От показанията на свидетеля съдът приема за установено осъществяването на процесния инцидент на посочените в исковата молба дата и място – град София, ул. „Филип Кутев“, както и причината за реализирането му – наличие на необозначена и небезопасна дупка на пътното платно.

На следващо място, съдът съобрази и неоспореното от страните заключение на съдебна-автотехническа експертиза /л.127 и сл./, което кредитира като компетентно и обективно изготвено. От същото се установява, че с оглед представените по делото доказателства, от техническа гледна точка възможният механизъм на настъпване на ПТП е следният:

На 20.02.2021 г. по време на движение по ул. „Филип Кутев“, в град София, водачът на МПС „Мазда 6“, с регистрационен № СВ 6232 КХ, преминава през несигнализирана и небезопасна дупка, находяща се на пътното платно в района на № 137, което става причина за увреждане на предна дясна гума и предна дясна джанта на автомобила. Вещото лице е посочило, че от техническа гледна точка и при представените по делото доказателства, щетите, нанесени при пътно-транспортното произшествие на процесното моторно превозно средство, *се намират в причинно-следствена връзка* с твърдения механизъм на инцидента. Същият съдът намира за *безспорно доказан по делото от* показанията на свидетеля Д. Р., ценени в съвкупност със заключението на съдебната-автотехническа експертиза и събраните по делото писмени доказателства.

С оглед обстоятелството, че процесният пътен участък попада на територията на град София, като мястото на настъпване на произшествието се установи от свидетелските показания, то съдът приема за установено, че същият е част от общинската пътна мрежа, което обосновава материалноправната легитимация на ответника. По аргумент от чл. 31 от Закона за пътищата ответникът – СО, е длъжен да осъществява дейностите по поддържането му, включително до извършването на ремонтните дейности, *да означа съответната дупка* с необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението съобразно чл. 13 ЗДвП.

Общината, като юридическо лице, осъществява дейностите по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай, именно бездействието на последните във връзка с *обозначаване на дупката до премахването ѝ*, е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди. Това обуславя ангажиране на отговорността за причинените щети по реда на чл. 49 ЗЗД.

Изплащането от страна на ищцовото дружество в полза на собственика на увредения автомобил на застрахователно обезщетение по застраховка „Каско +” в размера, посочен в исковата молба, съдът приема за установено от изслушаното по делото неоспорено от страните заключение на съдебно-счетоводна експертиза /л. 94 и следващите/, от което се установява, че „ДЗИ ОЗ” ЕАД е заплатило по процесната щета № на „АС” ЕООД сумата от 155,20 лв., за което е била издадена фактура № 1000006907/13.04.2021 г.

В обобщение, по делото е безспорно установено, че увреденият има срещу ответника вземане по смисъла на чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД. С плащането на обезщетение за причинените с деликта вреди застрахователят по силата на чл. 410, ал. 1 КЗ е встъпил в правата на увреденото лице и за него е възникнало регресно право срещу делинквента. Съгласно заключението на съдебно-автотехническата експертиза, което съдът кредитира по гореизложените съображения, към датата на ПТП – 20.02.2021 г., размерът на щетите, нанесени на процесното моторно правозно средство, с регистрационен № СВ 6232 КХ, възлиза на 169,78 лв., а с включени 15,00 лв. ликвидационни разноски – на **184,78 лв.** От ищеца се претендира сума в размер на общо 170,20 лв., като с оглед принципа за диспозитивното начало в гражданския процес, предявеният осъдителен иск следва да бъде уважен до претендирания размер.

По възражението за съпричиняване:

При установяване доказването на фактическия състав, което обуславя основателност на претенцията, съдът следва да се произнесе по релевираното от ответника възражение за съпричиняване, доказателствената тежест за установяване на което е разпределена на него. По аргумент от чл. 51, ал. 2 ЗЗД, обезщетението за вреди от непозволено увреждане може да се намали, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване или за увеличаване на размера им. Положителният извод за наличие на съпричиняване се предпоставя от наличието на установено по делото противоправно поведение на самия пострадал, с което той е създал предпоставки за собственото си увреждане и обективно е допринесъл за настъпването му, без да е необходимо да е действал виновно. Следователно, необходима е причинно-следствена връзка между това действие или бездействие и настъпване на вредоносния резултат. Приносът на пострадалия следва да е конкретен и доказан по несъмнен начин, като не може да е хипотетичен и да почива на предположения. В мотивите по т. 7 Тълкувателно решение № 1/23.12.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 г. на ВКС, ОСТК е разяснено, че поемането на предвидим и реално очакван риск или неговото неоправдано игнориране съставлява обективен принос, който е противоправен и е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат, като приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД изисква идентичност между поетия и реализирания риск. Степента на съпричиняване се преценява конкретно във всеки случай, но никога не може да доведе до отказ от обезвреда.

В процесния случай ответникът не е ангажирал доказателства за установяване твърдението си, че поведението на водача на МПС не е било съобразено с конкретната пътна обстановка съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Нещо повече, наличието на дупка на пътното платно, както е в случая, не представлява предвидимо за водача на моторно

превозно средство препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, с което той да е длъжен да съобразява поведението си, включително да избира скоростта си на движение или да спре. Ето защо съдът приема, че пътно-транспортното произшествие е настъпило единствено поради наличието на небезопасна дупка. В тази насока съдът съобрази и показанията на свидетеля Д. С. Р., от които се установява, че по време на инцидента е било тъмно, пътят е бил мокър и дупките са били запълнени с вода, т.е. дори да се приеме, че дупката е предвидимо препятствие за водача на увредения лек автомобил, за него е било обективно невъзможно да го избегне.

В обобщение, по изложените съображения, предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 ЗЗД срещу СО е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По обратния иск:

С оглед събдяване на вътрешнопроцесуалното условие – уважаване на главния иск, на разглеждане подлежи предявения в настоящото производство под условията на евентуалност обратен иск.

Съдът намира същия за неоснователен по следните съображения:

От ответника по обратния иск е оспорено възлагането на отделните дейности по поддръжка и текущ ремонт на конкретния пътен участък в процесния период. Съдът намира възражението за основателно, като съображенията за това са следните:

Видно от представен по делото Договор СО19-ДГ55-431/24.06.2019 г. /л. 53 и сл. от делото/, СО е възложила на ответника дейности по поддръжане и текущ ремонт на уличната мрежа и на пътните съоръжения в зона 1, включваща районите „Витоша“, „Лозенец“ и „Триадица“. Липсват данни улицата, на която е настъпил инцидента, да попада в обхвата на същите, каквото изрично признание е направено и от ответника в абзац № 3 на страница 4 от писмения отговор. Установява се, че с възлагателно писмо с изх. № СОА21-ТД26-2043/18.02.2021 г. /л. 69 от делото/ на ответника е възложено извършване на ремонти дейности на процесната улица – „Филип Кутев“. С оглед датата на изходящия номер на писмото – 18.02.2021 г., включително и на обективизираното в него изискване в срок от 48 часа преди започване на СМР да бъдат уведомени РА и инвеститора, съдът намира, че към датата на инцидента – 20.02.2021 г. за ответното дружество е било обективно невъзможно да извърши възложената работа. Съществено е и че съгласно чл. 5, ал. 1, т. 3 от сключения между страните договор от 24.06.2019 г. /л. 55 – гръб от делото/, допълнителни задания, каквото е процесното, се задават на изпълнителя по всяко време, *но не по-рано от два работни дни преди началото на работите*. В процесния случай 18.02.2021 г. е четвъртък, т.е. преди настъпване на инцидента на 20.02.2021 г. – съботен ден, не са били изтекли два работни дни.

В обобщение, предявеният обратен иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноски по главния осъдителен иск има ищеца. От последния се претендират такива в общ размер на 808 лв., от които 168 лв. платен адвокатски хонорар, 50 лв. – държавна такса, 550 лв. – депозити за вещи лица, и 40 лв. – депозит за свидетел. Следователно, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 808 лв., представляваща разноски, при съобразяване на факта, че извършването им е доказано по делото с представени платежни документи.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноски по предявения обратен иск има „ТГХ“ АД. От последния не се претендират такива,

поради което съдът не дължи произнасяне във връзка с тях.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА СО, с Булстат:, с адрес:, да заплати на „ДЗИ-ОЗ” ЕАД, с ЕИК, със седалище в град София и адрес на управление:, на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ във вр. с чл. 49 ЗЗД, сума в размер на **170,20 лв.**, представляваща изплатено застрахователно обезщетение, с включени ликвидационни разноси, на основание сключен договор за застраховка „Каско +”, обективиран в застрахователна полица № г., за имуществени вреди, причинени в резултат на настъпило на 20.02.2021 г. в град София пътно-транспортно произшествие, за което е образувана щета №, ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното плащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ предявения от СО, с Булстат:, с адрес:, срещу „ТГХ“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, обратен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от **170,20 лв.**, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско +”, обективирана в застрахователна полица №, по повод настъпило на 20.02.2021 г. в град София, на ул. „Филип Кутев”, пътно-транспортно произшествие, за което при „ДЗИ – ОЗ” ЕАД е образувана щета №, **ПРИ УСЛОВИЕ**, че сумите бъдат платени като регресно задължение от СО, с Булстат:, на „ДЗИ-ОЗ” ЕАД, с ЕИК

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, СО, Булстат:, с адрес:, да заплати на „ДЗИ-ОЗ” ЕАД, с ЕИК, със седалище в град София и адрес на управление:, сума в размер на 808 лв., представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника „ТГХ“ АД, ЕИК

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____